

tet for ham absolut var at rokke ved Maximalgrændsen for Dyrtilstillaget til Embedsmændene. Paa den Maade kan virkelig Enhver danne sig sit Hovedpunkt ved et saadant Spørgsmaal og sige: Det kalder jeg Hovedpunktet og stille det frem og holde det fast. At faae rokket ved Maximalgrændsen kunde jo maasse være rigtigt, jeg skulde heller ikke i og for sig have saa Meget imod det. Smidleritid forekommer det mig, at da vi til næste Aar skulle have samtlige Lønningslove til Revision, saa er det ikke nogen stor Sag, enten vi give Lønningsstillæg op til 4,400 Kr. med det Afslag, der er foreslaaet efter Endringsforslag Nr. 191, eller ikke. Det er oplyst her af de to Ordførere, at Betsbet ikke er stort, nemlig ca. 150,000 Kr. (Hofstein-Ledreborg: 200,000 Kr.). Ja, det ærede Medlem har ikke faaet det oplyst, og det er heller ikke saa let for ham. Men jeg siger: Lad gaa, lad det være et Par Hundrede Tusinde Kr., de komme dog Nogen til gode. Det ærede Medlem siger, at, dersom vi ikke faae rokket ved Maximalgrændsen, saa vil Følgen deraf være, at vi ikke komme bort fra de høiere Lønningsstuffer ved Revisionen af Lønningslovene; men det forekommer mig, som om det ærede Medlem ikke rigtig holdt denne Sætning fast, eller som om det var hans Mening, at vi skulde gaa til Nedsættelser i Lønningslovene, idet han sagde, at, naar vi kom til en Revision af Lønningslovene, kunde han godt gaa med, naturligtvis under en vis Bekjendelse, til at sætte Sætterne endog meget høiere. Det ser derefter ikke ud til, at det rigtig er hans Alvor med Nedsættelsen. Jeg vil ogsaa sige, at skulde det forholde sig, som det ærede Medlem siger, hvilket jeg ikke vil modsigge, at Dyrtiliden hovedsageligen har været borte i 2 Aar, saa forstaar jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem ikke har brugt sin Indflydelse ifjor og iforsjor til at faae Dyrtilstillaget nedsat; men da gjorde det ærede Medlem Intet i den Henseende. Dette Tillæg er maasse større, end vi burde give det; men da vi næste Aar skulle revidere det, har det ikke for mig Meget at sige denne ene Gang. Hvad jeg egentlig begjærede Ordet for, var, for at sige et Par Ord om et Forslag, hvortil jeg har sluttet mig, men hvor vi ere et Mindretal, nemlig om Blindeinstituttet. Det er bekjendt, i alt Fald for mig, at der i mange Aar har været Trang til en Udvidelse af Blindeinstituttet, men denne Sag er bestandig bleven forhalet paa en eller anden ubegribelig Maade. Om Skylben er hos den ærede Minister eller hvis Skylben er, har jeg ikke kunnet faae at vide; men sikkert er det, at Sagen er bleven trukken ud paa en Maade, som idetmindste har været mig uforstaaelig. Jeg betragter det som en stor Velgerning at udvide Blindeinstituttet saaledes, at det kan blive istand til at modtage de ulykkelige Skabninger, for hvilke det er bestemt, allerede i en ung Alder, thi det gjælder netop for disse blinde unge Børn, at

de snarest mulig kunne komme i en Læresanstalt og komme til at beskæftige sig med Noget. Det er jo noksom bekjendt for os Alle, at saadanne Staller ude omkring paa Landet føre en uheldig Tilværelse i de fleste Tilfælde, og paa Grund af, at Anstalten er for lille til at rumme saa Mange, som der fordres Plads til, kunne Børnene ikke optages tidlig nok, og en anden Følge er, at de maa udskrives for tidlig, hvorfor deres Undervisningstid i Anstalterne bliver for kort, og de kunne da ikke blive helt uddannede til et eller andet Embede — eller rettere Haandværk. Jeg tror imidlertid ikke, at vi kunne gjøre noget Bedre for disse stakkels Mennesker end at sørge for, at de kunne faae lært et eller andet Haandværk. Derved faae de vistnok den bedste Beskæftigelse og det bedste Lidsfordriv. Naar de faae lært et Haandværk, hvorved de kunne være beskæftigede, gaar Tideu derved godt for dem, og Lanterne holdes godt sammen derved. Jeg kan derfor ikke Andet end rigtig varmt anbefale, at Forslaget om Blindeinstituttets Udvidelse vedtages. Der er blevet gjort den Indvending allerede paa et tidligere Stadium, at denne Sag iaar ikke har foreligget tydeligt og klart nok for Finantsudvalget; men det forekommer mig dog, at henved Slutningen af Finantsudvalgets Møde, før vi afgave vor Betænkning, fik vi baade Tegninger og Overslag i saa detailleret Maal, som vi kunne ønske os, saa at vi vist kun sjældent have haft bedre Overslag og Tegninger end i dette Tilfælde; men hvad der manglede var ganske vist, at de ikke vare ledsagede af en syldig Begrundelse af Trangen til Anstaltens Udvidelse, i hvilken Henseende man næsten har vist Forsømmelse. Jeg skal anbefale vort Forslag om dette Punkt.

Th. Nielsen: Jeg agter at gjøre nogle Bemærkninger til Endringsforslagene Nr. 151 og 152. I Anmærkningerne til Finantslovforslaget staar, at Øster-Hæsling Kirke tilhører Seminariefonden, og det er gjentaget fra flere Sider idag. Hvorledes det hænger sammen dermed, ved jeg ikke; det har jo ogsaa nærmest kun theoretisk Interesse, thi hvem der end eier den, bliver det dog til Syvende og Sidst Statskassen, der eier den. Beboerne staa i den Formening, at det er Aalborg Latinskole, der eier den; thi til den have de i en Stække af Aar svaret Tiende. Faktisk er det i alt Fald, at de fra Aalborg Latinskole faae en aarlig Refusion af 300 Kr., og i Traps Statistikk hedder det, at den nævnte Kirke tilhører Aalborg Latinskole. Det har været en gammel Sædvane, at de have faaet denne Refusion fra denne Skole til at vedligeholde Kirken. Denne Vedligeholdelsessum har imidlertid været alt for lille; thi efter de Oplysninger, jeg har kunnet staae mig denne Kirke vedrørende, skal den fra Fjort af have været overmaade slet bygget, — det ser næsten ud,